

GICHIN FUNAKOSHI

Autor Administrator
Srijeda, 16 Siječanj 2008
Zadnja Promjena Ėetvrtak, 17 Siječanj 2008

Funakoshi je utemeljio prvu "Kara-te" školu u Japanu, pod imenom Shotokan ili Shoto club. Shoto je bio Funakoshijev preudonim kojim se koristio pi pjesme.

U prijevodu Shoto znači "ljuljajući bor", a Kan "škola" ili "klub". U početku je svoju vještinu nazivao Ruykyu Kempo, što je unjelo mnogo zabune zato jer je već postojala vještina Kempo u Japanu. Funakoshi je također stvorio termin "Karate-do" što bi se moglo prevesti kao "Prazna ruka (bez oružja)" u što je snažno vjerovao. Smatrao je da se sve ono što čovjek može učiniti i postati nalazi unutar samog čovjeka i da je potrebna samo posvećenost i puno rada da bi to izašlo na površinu.

MASTER GICHIN FUNAKOSHI (1868-1957)

Originalni dokument: Richard Kim

Ako postoji ijedan čovjek koji je zaslužan za status koji Karate zauzima u današnjem Japanu, to je sigurno Gichin Funakoshi. Taj Meijin (majstor) je rođen u Shuriju, na otoku Okinawi i tek sa pedeset i tri godine je započeo svoj drugi život kao glasnik i najvestitelj službenog priznanja Karatea u Japanu.

Funakoshijeva priča je veoma slična pričama mnogih velikana karatea. Počeo je kao slabašno i bolesno dijete koje su njegovi roditelji doveli Yasutsone Itosuu i Yasutsune Azatou na karate trening (mnogi smatraju da je Azato imao velik utjecaj na to da je Funakoshi razvio tako discipliniran um i tehniku karatea). Uz pomoć svog doktora Tokashikija koji mu je prepisao ljekovita sredstva koja će ga ojačati i Azatovih i Itosuovih odličnih instrukcija, Funakoshi je uskoro procvjetao. Postao je dobar učenik i radeći sa Arakakijem i Sokon "Bushi" Matsumura-om kao svojim drugim učiteljima, razvio je stručnost i veoma disciplinirani um. Majstor Funakoshi pripovijeda taj događaj drugačije - dok je živio sa svojim djedom i bakom počeo je pohađati osnovnu školu gdje je bio u razredu sa Azatovim sinom i dobio svoje prve karate instrukcije od Yasutsune (Ankoh) Azatoa.

Kad je konačno sa Okinawe došao u Japan 1922. godine, odsjeo je u studentskom domu na Suidobati u Tokyju. Živio je u maloj sobici blizu ulaza u dom radio kao čistač doma tijekom dana kada su učenici bili u svojim razredima, raznosao poruka i vrtlar. No, u njemu ih je učelo karate.

Nakon kratkog vremena, zaradio je dovoljno novaca da bi otvorio svoju prvu školu u Meishojukuu. Uskoro je otvoren i njegov Shotokan (klub) u Mejiru i konačno je imao mjesto za podučavanje sa kojeg je poteklo mnogo učenika među kojima i Takagi i Nakayama iz Nippon Karate Kyokai-a, Yoshida iz Takuda, Obata iz Keio-a, Shigeru Egami iz Waseda, Hironishi iz Chuo-a, Noguchi iz Waseda i Hinori Ohtsuka (Otsuka).

Poznato je da je na svojim putovanjima po Japanu držao demonstracije i lekcije iz karatea, Funakoshi sa sobom uvijek vodio Takeshi Shimodu, Yoshitaku (svog sina), Egamija i Ohtsuku. Njegovi glavni instruktori u tridesetima i četrdesetima bili su T. Shimoda i Y. Funakoshi.

Nažalost, Shimoda koji je bio stručnjak iz Nen-ryu Kendo škole i već je studirao Ninjutsu, razbolio se i umro veoma mlad 1934. godine, nakon jedne turneje. Njega je zamijenio Gigo (Yoshitaka) Funakoshi, čovjek izuzetnog karaktera i tehnički veoma stručan. Mišljenje je Shigeru Egamija da tada nije postojala kvalifikirana osoba za preuzimanje podučavanja. Zbog svoje mladosti i izvrsnih metoda treninga (ponekad opisanih kao brutalno strogih), odmah dolazi u sukob sa starijim Ohtsuka Hironorijem za kojega neki kažu da nije bio u stanju podnijeti izvrstan trening. Hironori je tada napustio školu i utemeljio svoj osobni stil, Wado-ryu (harmonični način). Očito je da je ime aludiralo na sukob sa Yoshitakom. Yoshitakin utjecaj je bio veoma važan za budućnost Karate-do-a, ali još jednom smrt je došla prebrzo i Yoshitaka je sa 39 godina umro od tuberkuloze 1945. g.

U svijetu borilačkih vještina u Japanu, posebno od ranih dvadesetih do ranih četrdesetih vladao je jaki nacionalizam i svaku vještinu koja nije bila tradicionalna nazivalo se paganskom i divljačkom. Funakoshi je uspio razbiti te predrasude i konačno je primio zasluženo priznanje Karatea kao jedne od japanskih borbenih vještina 1941. godine.

Nepotrebno je reći da je do tada već osnovano mnogo karate klubova diljem Japana. 1924. godine, na Sveučilištu Keio osnovan je prvi karate klub, a zatim i Chuo, Waseda (1930), Hosei, Sveučilište Tokyo (1929) i mnogi drugi. Tada je utemeljen i klub u Shichi-Tokudo, baraki smještenoj u uglu na tlu obiteljske kuće.

Funakoshi je svaki drugi dan dolazio u Shichi-Tokudo da bi podučavao.

Jedan dan, kada je Ohtsuka podučavao u Shichi-Tokudo klubu, učenik Kogura iz Sveučilišta Keio koji je imao san-dan stupanj (treći stupanj crnog pojasa) u kendo (Japansko mačevanje) i također crni pojas u karateu, uzeo je svoj mač i suočio se sa Ohtsukom. Svi su učenici zastali i promatrali što će se dogoditi. Smatrali su da se nitko ne može suočiti sa shinkenom (otvorena oštrica) kojeg drži kendo ekspert. Ohtsuka je smireno gladao Kogura i u trenutku kada je ovaj zamahnuo mačem, Ohtsuka ga je oborio sa nogu. Kako je to bilo bez ikakve probe, to je posvjedočilo o njegovoj vještini. To je također potvrdilo Funakoshijevu filozofiju da je vježbanje kata višeg nego dovoljno u vrijeme potrebe i važnost Funakoshijeve velike sposobnosti kao učitelja i karate tehničara.

Godine 1927., tri čovjeka, Miki, Bo i Hirayama odlučili su da vježbanje kata nije dovoljno i pokušali su u karate uvesti Jiyu kumite (slobodna borba). Izmislili su zaštitnu opremu i koristili su kendo maske u svojim mečevima, da bi ostvarili full kontakt. Glasine o tim natjecanjima došle su i do Funakoshija i kad mu nije uspjelo spriječiti takve pokušaje, koje je smatrao potcjenjivanjem umjetnosti karatea, prestao je dolaziti u Shichi-Tokudo klub - niti on niti Ohtsuka nikad se više nisu tamo pojavili. Nakon tog događaja Gichin Funakoshi je zabranio sportski sparing (prva natjecanja počela su se održavati tak nakon njegove smrti 1958. godine).

Kada je Funakoshi došao u Japan, podučavao je 16 kata: 5 pinan, 3 naihanchi, kushanku dai, kushanku sho, seisan, patsai, wanshu, chinto, jutte i jion. Zadržavao je studente na osnovnim katama dok nisu napredovali na naprednije oblike. Zapravo najmanje 40 kata je bilo uključeno u nastavni plan i te kate su kasnije opisane u vrhunskom djelu Shigeru Egamija "Karate-do za specijaliste".

Trening sa mnogo ponavljanja koji je uveo majstor Funakoshi vrlo brzo se isplatio; njegovi učenici su izvodili najprecizniji tip karatea koji se igdje podučavao.

Jednom prilikom, Jigoro Kano, utemeljitelj modernog džuda, pozvao je Funakoshija i prijatelja Makoto Gima-u da prezentiraju karate na Kodokanu (tada smještenom na Tomisaki). Otprilike stotinu ljudi je pratilo izvedbu. Gima, koji je kao mlad učio s Yabu Kentsuom u Okinawi, izvodio je Naihanshi shodan, a Funakoshi je izvodio koshokun (kushanku dai). Sensei Kano je promatrao izvedbu i veoma impresioniran zamolio Funakoshija i Gima da mu, uz

tradicionalnu veèeru od ribe i riže - tendon, isprièaju sve o korišćenim tehnikama. Prièa se da je Jigoro Kano, kao dobar domaćin, nakon veèere došao u noš svoje goste zabavljao pjesmama i igrama.

Bez obzira na svoju otvorenost u podučavanju vještine pravog karatea, ni Funakoshi nije bio bez klevetnika. Njegovi kritičari su ismijavali njegovu inzistiranje na katama i ponižavali ono što su nazivali "meki karate" na kojem se gubi previše vremena. Funakoshi je inzistirao na hito-kata sanen (tri godine na jednoj kati).

Funakoshi je bio skroman èovjek. Propovijedao je i provodio istinsku skromnost. Nije propovijedao skromnost vrlina, već osnovnu poniznost èovjeka koji gleda na stvari iz prave perspektive, pun života i i svjestan svoje okoline. Živio je u miru sa samim sobom, svojim prijateljima i okolinom.

Kad god se spomene ime Gichina Funakoshija, na pamet dolazi parabola (reèenica sa skrivenim znaèenjem) "Tao(Do) èovjek i mali èovjek". Prièa se da ga je neki uèenik jednom upitao "Koja je razlika između Tao èovjeka i malog èovjeka?". Sensei je odgovorio, "Jednostavno je. Kad mali èovjek primi svoj prvi dan (stupanj ili rang), jedva èeka da potvrdi kuèi i iz sveg glasa vièe da svi èuju da je dobio svoj prvi dan. Kad primi svoj drugi dan, popet æe se na krov i vikati ljudima. Nakon treæeg dana, skoèit æe na svoj automobil i paradirati kroz grad, pušit u rog i govoreæi svima o svom treæem danu." Sensei je nastavio, "Kad Tao èovjek primi svoj prvi dan, naklonit æe svoju glavu iz zahvalnosti. Nakon što dobije drugi dan, naklonit æe glavu i i ramena. Nakon treæeg dana, naklonit æe se u struku i tiho odetati uza zid trudeæi se da ga ljudi ne vide i ne primjete."

Funakoshi je bio Tao èovjek. Nije pridavao znaèaj natjecanjima, reèenjem rekorda ili turnirima. Naglašavao je važnost postizanja osobnog savršenstva pojedinca. Vjerovao je u svakodnevnu uljudnost i poštovanje koje jedan èovjek dužuje drugome. Bio je majstor svih majstora.

Funakoshi je umro 1957. g. u dobi od 89 godina, nakon što je, na svoj skroman naèin, dao najveæi doprinos umjetnosti Karate-do-a.

ZABILJEŠKA: Funakoshi je iskreno vjerovao da je potreban cijeli život da bi se savladalo pregrano kata i da ih je štaè dovoljno. Odabrao je kate koje je smatrao najprimjerenijima za fizièki stres i samoobranu, tvrdoglavo se držeæi svoga stava da je karate umjetnost, a ne sport. Za njega su kate bile karate.

Spomenik ocu karatea...